

על הקביעות

בשאלה הזו כבר הרבה מאד פעמים. ישנם חברים אשר חדרו לתוך תוכה של השאלה, והקביעות ברורה להם כמו שברור היום, בעת שזוהתה השמש. מי מאיתנו אינו זוכר כמה התלהבות הכניסו לשאלת הקביעות בענפים. ואופני הקביעות – עשרות אסיפות הוקדשו לפרק זה. ישנם, אם אפשר להתבטא ככה, אידיאולוגים של הקביעות. אנשים אשר הקביעות היא נר לרגליהם, לדעתם הקביעות תפתור את שאלת סידור-העבודה. ניפטר מעול של מסדר-עבודה. עם התממשות הקביעות תבוא הישועה. אם אני רוצה להתעכב על שאלת-הקביעות, משמע שחסרים עוד איזה סעיפים, או אולי סעיף קטן הגורם לכך שהקביעות עוד טרם התגשמה. לדעת חלק מהחברים חשוב ביותר הרעיון, ההכרה בצורך של הקביעות. אני בעד החלק השני, שרוצה להוסיף עוד מילה אחת חשובה: ה ג ש מ ה של הקביעות. וזה אולי הסעיף הקטן שעוד חסר. לגב דידי, יותר חשוב להבטיח מינימום עובדים בהתאם ליכולתנו, לכל ענף, מכל הרצונות הכבירים שבאים לידי ביטוי, עד סוג ידוע של חברים הרוצים לפתור את השאלה רק בכל הקיפה. לדעתי לא על הקביעות יש להתווכח, ולא על חדירת הרעיון בצורך בקביעות. לא היה לזה גם מקום לפני 4-5 שנים. אנשים התפרצו לדלתות פתוחות. מתוך התלהבות שכחו את המטרה, אלא ראו בקביעות רק חומר להתפלספות וויכוח. הניגודים היו רק בשטח ההגשמה, והויכוח הזה נשאר גם עכשיו. שום דבר לא השתנה והרבה לא התקדמנו.

מי מתנגד לזה שבמכונת הבטון יעבוד איש קבוע? מי מפריע שבתערובות ובהספקה לא יתחלפו האנשים לעתים קרובות? מה גרם לזה שבמשך השנה האחרונה צצו אצלנו מכונאים לכל סוגי המכונות, כפטריות שאת תוצאותיהן לא כולם מעריכים. מה מחייב יום יום להחליף את האנשים במטעים. למה אין חצרן. מדוע האורווה לא מסודרת, ועוד ועוד. הלמה ומדוע יכול להסתעף על דפים שלמים. זוהי המציאות שלנו ואת התשובה לכך נתתי בכמה מילים: "חסר ההגשמה ואי התאמתנו למציאות."

לדוגמה תשמש האסיפה שהיתה לא מזמן. אני שוב יצאתי ודיברתי נגד הקביעות... כולם הציעו למטעים רק 8 איש קבועים ולבניין גם כן אותו המספר, ואני אמרתי שנסתפק בהוספת 2-3 חברים מהחדשים נוסף לישנים, ולא יותר. יוצא איפה שאני המכשיל את הרעיון של הקביעות ומדבר נגדה, ושוב נצטרך להיות זקוקים לסידור עבודה ומסדר עבודה. ז.א. לשוב לסדרים הישנים וכאילו לא לחדש שום דבר. נזכרתי בבדותה אחת: בקמניץ היתה דודה לגבריאל. היו קוראים לה "הדודה רבלה" היא היתה אומרת שלחנוונים ישנם ילדים טובים ושקטים, כמעט בלי יוצא מהכלל. כי בזמן שהחנונית היתה מבלה את כל היום בחנות מהבוקר עד מאוחר בערב,

היא לא היתה שומעת את צעקות הילדים שנשארו בבית. אותו הדין אצלנו. חלק גדול מלוחמי הקביעות, הרבה שנים לא נמצאים בתוך שורות העבודה הרגילה. הם רואים את הבניין אבל לא יכולים לדעת את הקונסטרוקציה שלו ומפני זה מעניין הצד הרעיוני שבדבר הפרינציפ, ואין הם רואים את אופן התממשותו. הרע העיקרי בזה, שהם חושבים את עצמם לבקיאיים בכול, לא רק בבניין הבנוי אלא באופן הבנייה. הם יודעים מהנעשה ברפת, בלול, בקיאים בכל סוגי העבודה במטעים לכל פרטיה, שוכחים בזמן ההתלהבות שכול הידיעה הזו כביכול, היא סתירה גמורה לכל רעיון. וזהו האסון שלנו. ונגד אסון זה נלחמתי כל הזמן וכל עוד שהחברים הללו בין שהם מחוץ למשק ובין שהם כאן וכאילו מחוץ למשק לא ישנו את דעותיהם, יהיו בינינו ניגודים.

המטעים.

במכתבי השני אתן סקירה על המטעים. אביא גם תכנית-עבודה לזמן הקרוב. אבל עכשיו אגע בסעיף זה עד כמה שהוא קשור עם הקביעות בעבודה:

אני מציע שיקבעו נוסף לשנינו או שלושתינו 2 בחורות ובחור אחד מהחדשים זהו מספר העובדים המנימלי שמוכרחים לעבוד בענף זה במשך כל ימות השנה. זהו גם המקסימום שאפשר להכניס לעבודה הכוונה של כניסת אנשים לענף לא צריכה להיות מלווה בפוליטיקה, אלא אנשים אשר יעבדו בקביעות כדי לקבל במובן המקצועי את המקסימום. עליהם יהיה גם מוטל עול הענף. יש ויש מקום לקבועים נוספים. ואני אהיה בין האחרונים שאתנגד להם. אבל מתוך הכרת המציאות יודע אני שיותר מ-3 חברים לא יוכלו לתת באופן קבוע. אם ירצו שנכניס לעבודה 6, ז.א. לא ללמד את אף אחד כלום. בכל עבודה עונתית מוסיפים אנשים ומשתדלים לא להחליף אותם.

אני מציע לחשוב בתור קבועים בענף על: מרים, טובה ומיכאל. אם תהיה אפשרות להוסיף עוד בחור אחד צריך להיות (?) העזרה תצטרך להינתן ע"י סידור עבודה. כשאגע בשאלת ה? תהיה לי הצעה מותאמת למצבנו.

בבניין יש לקבוע 4-5 אנשים קבועים שאחראים בעד העבודה. אותם לא מסדרים ומחליפים. הם כאנשי המטעים לא באים בחשבון לסידור העבודה. גם הם מקבלים את העזרה הנוספת ע"י סידור העבודה בעת יכולת ואפשרות. סעיפי הבניין מתחלקים לשניים: נפחייה וכול הקשור בה מחוץ לנפחייה וברזל. לצבי ונפתלי או לצבי ושלוש נמסרת הנפחייה והאחריות בעד כל הנמצא שם. יש לי האמון שצבי היחידי היום שיוכל להכניס קצת סדר בענף זה. ורזינגר, אהרון ולעיתים גם הלל נחשבים לפלוגה שנייה של הבניין, והם למעשה מוציאים לפועל את כל עבודות הבניין. בין 2 הפלוגות

עמוד 28 ביומן

יש קשר תמידי ולעיתים קרובות הם עוזרים אחד לשני. אבל צבי ונפתלי אחראים בעד הנפחייה והברזל, וזינגר ועוזריי אחראים בעד יתר חלקי הבניין. בהזמנת החומרים יש להכניס קצת יותר סדר, ורזינגר וצבי אחראים לכך. אני מצדי אהיה מוכן לעזור לפי כל יכולתי ונסיוני שרכשתי.

חצר. אני מציע שאנו קובעים חצרן שהוא בעיקר סניטר, השומר בעיקר על הניקיון בהוספת צעדים קטנים. אני בהחלט מתנגד לזה ששוב נסבך את השאלה: לרצות לבחור אדם מרכזי ולהטיל עליו תפקידים בלי גבול, שירכז הכול. כי סופה של ההצעה הזאת שהוא לא יעשה שום דבר, הוא לא יוכל להתרכז על שום צעד מרכזי ולסדר אותו. אני גם מרשה לי לנבא שהאנשים הרוצים לקחת עליהם את התפקיד הזה בכל היקפו, לא יפעלו הרבה. הצעתי, שאנו קובעים את יהוד'ל למשך 3 ימים בשבוע. בוחרים אותו לתפקיד זה ל-2 ולא יותר מ-3 חודשים. תפקידו לשמור על נקיון החצר, כלי עבודה כלליים וסידור העגלות. כלים למטעים ולירקות יישמרו לחוד. בניקוי החצר כולל גם הכנסת כל השקים למחסנים, הכנסת הפחים לבר"ז אבל לא עליו האחריות ב? ובשרותים. הדאגה לשקים למנהל האספקה. (?) במשך 3 הימים הוא חופשי בהחלט מסידור עבודה ועושה כל מה שעולה על דעתו. ב-3 הימים האחרים הוא נתון לרשות מסדר-העבודה ועובד במטעים או ברפת שממילא לוקחים אותו לתקופות.

הספקה. אני מציע להבדיל בין הירקות ובין ההספקה. לדעתי לבנזון צריך להתמסר רק לענף הירקות והפלחה. הצעה זו לא באה מפני שאינני חושב את לבנזון מתאים לתפקיד הזה. אבל לי ברור שלא מן ההיגיון שלבנזון ינהל את שני הענפים ולרוב לא יוכל להשתתף בהם. ההסתכלות שלי בזמן האחרון חיזקה את דעתי זו. יש הכרח להכניס רוויזיה בסעיף זה. יש לברר עם מ. בלפר ויונה. אין יותר בקי? ? מה מצב הדבורים. אולי אפשר לשחרר את צלניק לתפקיד זה. תפקיד מנהל ההספקה ברור לכולנו שהוא צריך להיות קבוע בכל סעיפי ההספקה: גריסה, תערובות, חשבונות, איסוף ושמירה על השקים ו? תינתן לו ע"י סידור-עבודה. אני חושב שלבנזון יוכל לתת את העצות בשביל להכניס חבר למקצוע זה.

ירקות ופלחה. אוספים את (?)

האורווה מיותר לי להתווכח עם לבנזון ואברהם שכל הזמן לחמו בעד זה שהעובדים בנטיעות צריכים להיות הקבועים בפרידות. ז.א. אני ויהודה. אני חושב שהם נוכחו לדעת מה מיותרת היתה מלחמה זו. יש לקבל עגלונים קבועים למשך החודש 4 אנשים עכשיו

עמוד 29 ביומן

לבנשטיין, גרמן, ראובן, יצחק ואח"כ מהם יישארו רק שניים למשך חצי שנה. עבודות-בית שמה כל הזמן הקביעות נשמרת בהקפדה. אני מציע להבא שחצי העובד לזמן יותר ארוך, יתרם עוברים תור ידוע שעליו יש להחליט במיוחד. בעיקר אני רוצה שבעבודות בית יעבדו לא פחות משני בחורים. התור בשבילם חודש ימים, בתור הזה אין יוצאים מהכלל תפקידו של הבחור במטבח. לא לעבוד בנגרות אלא בעבודות משק בית שטיפת רצפות, סירים ועזרה בכל העבודות הקשות, לעבוד בערבים ולאפשר לכל הבחורות להשתתף בעבודות המטבח. בשביל סידור מסגרות או תיקונים אחרים ישנם בנאים או חברים מחוץ למטבח שיצטרכו לעשות את העבודות האלה, ולא שהם ייפלו למעמסה על עובדי המטבח. אני רוצה להזהיר את החברים ושיחדירו גם לחברים החדשים את ההבנה שקיימת אצלנו כל הזמן שרק יחידי סגולה מסוגלים לעבוד בעבודות בית. אם ככה יעמידו את השאלה מהתחלה שוב לא יהיה שינוי בהשתתפות הבחורים במטבח. וכתמיד כן גם עכשיו, פעם יתפסו בחור טוב למטבח אבל לרוב רבים מהבחורים יסתלקו מכל מיני סיבות מעבודה זו. והצעתי שיווצר חוק בל יעבור המכריח כל בחור חודש ימים הטוב והרע דינם כאחד.

מסקנות

אני רוצה לקבוע שבכל ענף יהיה מינימום של אנשים קבועים אבל בטוחים. לפי הרכב החברים העבודה יכולה להבטיח מינימום זה. הפנויים מעבודתם הקבועה באים לעזרה לכל מיני עבודות לזמן ארוך ולעיתים לזמן קצר. הם משמשים עזרה לענפים אחרים לפי ראות סידור עבודה. פעם לבניין ופעם למטעים וכו'. כל יתר האנשים הבאים בחשבון לסידור העבודה, גם כן משתדלים לא להחליפם יום יום אלא לתת להם תמיד לגמור את העבודה שהתחילו. מובן, אין לקבוע מסמרים קבועים, אבל זה צריך לשמש לנו בתור קו למשל, כדאי עכשיו שנתן יחליף את ישראל, והאחרון יתחיל בסידור המים ללולים שזה לפי כל הדיעות נחוץ חצי איש יום יום. הוא המתחיל בעבודה והוא גם הגומר אותה. אותו הדבר בהעברת קו המים מהבריכה שזה תכופ.

צבי ונפתלי מתחילים בגידור, וניתנת להם העזרה הדרושה. בעצם 2 ההצעות האחרונות נוגעות כבר לשקילת תוכנית העבודה. על זה אתעסק במכתבי הקרוב.

יצחק (חתימה)

14.4.34

עמוד 30 ביומן

מי האשם?

למנוע דברי רכילות והאשמות טפלות מצד החברים, שמתוך חוסר דעת את הדברים לאמיתם ומתוך ההליכה לפי קו ההתנגדות הקטנה ביותר יבואו בוודאי להאשים אותי או את יוסף באי הסדר אשר נגרם. בזה שהמשק נשאר בלי שומר עד עשר - רוצה אני לקבוע את העובדות כמו שהן, בכדי שגם החברים יידעו אותן וידונו לפיהן מיהו האשם במצב שנוצר.

מהו סדר השמירה אצלנו במשק? השמירה נמסרת תמיד לשני אנשים והם הם (ולא מסדרי העבודה) קובעים מיהו השומר הראשון ומיהו השני. כך היה גם במקרה שהשמירה נמסרה לי ולמיכאל. קבענו בינינו סדר ולפיו עבדנו. ועוד יותר: כשאני צריך הייתי לנסוע העירה וידעתי שאאחר לשמירה, קבעתי עם מיכאל שבערב הוא יצא לשמירה, ואני אכנס רק אחרי זה שאשוב מהעיר. ועוד כשנודע לי שבמקום מיכאל בלילה הזה ישמור יוסף אז דאגתי והתעניינתי אצל מיכאל אם הוא מסר ליוסף שהוא צריך להחליף אותו לפנות ערב עד שאשוב מהעיר. גם העובדה הזו מראה שלא היתה כאן חוסר דאגה וחוסר התעניינות. והנה חל שינוי בשמירה: בעברי בצהרים על יד ביתו של יהודה אמר הוא לי: כיון שיוסף נפצע ואינו יכול לעבוד בשום עבודה אחרת, הוא ישמור איתך במקום מיכאל. ומכיון שהוא לא יכול לעבוד אז הוא ישמור משש ואתה מעשר. הסברתי לו שהיום אני כבר קבעתי נסיעה העירה ומפני זה היום לא יוכל לצאת לפועל הסידור, אבל ממחר נוכל לסדר את זה. הוא הסכים לזה ואני הלכתי. זאת אומרת, במקרה זה לא מסרו לי וליוסף שנקבע אצלנו בינינו את זמני השמירה, אלא בא אלי יהודה עם תכנית מוכנת שעלי היה רק לקבל או לדחות אותה ואחרי זה שקיבלתיה ברור היה שהעניין מסודר: שכשם שקבע לי יהודה את השמירה שלי קבע הוא גם ליוסף. ועוד יותר חיזק את סברתי זו, שבצהרים גם ורזינגר ידע שאני שומר מ-10, ואם

עמוד 31 ביומן

אני מ-10 אז יוסף מ-6 – ועליי לצאת אחר הצהרים לעבודה. וכך באמת היה: אחה"צ יצאתי לעבודה ובערב כשנפגשתי עם יוסף לא מצאתי לנחוץ לדבר איתו על זה כי הרי לא אני קבעתי את סדר השעות לשמירה אלא לי קבעו אותן, ומי שקבע אותן לי צריך היה לקבוע אותן גם ליוסף. ואם במקרה דגן מסדר העבודה עשה חצי עבודה ולא עבודה שלמה, אזי בו האשם ולא בי, שקיבלתי תכנית מוכנה ומסודרת מראש ולא עלה על דעתי להכניס תיקונים ושינויים בה.

ועוד דבר. לפנות ערב ורזינגר פגש את יוסף ושאל אותו: "אתה כבר יוצא לשמירה?" מתוך שהוא ידע שאותי סידר לעבודה אחה"צ. ולמרות זה שיוסף – שלו אמרו ולא קבעו – כמו שקבעו לי את שעות השמירה, ענה לו שהוא שומר מ-10, למרות זה שאותו ורזינגר סידר אותי לעבודה אחה"צ לא התעניין לברר מדוע זה אני עבדתי אחה"צ ויוסף ישמור רק מ-10. ומה חשב ורזינגר, ישמור עד 10? תיקו. ורק במקרה אני לא נפגשתי עם ורזינגר לפנות ערב כמו שרציתי בכדי שאתחלק איתו בתוצאות עבודתי ועבודת משה אחר הצהרים, ובמקרה גם לא הזדמן לי לדבר עם יוסף על שעות השמירה שנקבעו לו הייתי בטוח – ע"י יהודה, כמו שהוא קבע אותן לי, מפני שלא ידעתי שצריך לדוש ולחזור ולברר דבר שהוברר

ונקבע ע"י אחרים; כמו שנקבע לי – סבור הייתי – נקבע גם ליוסף. ואם חשבו מסדרי העבודה שמספיקה גם חצי עבודה אם היא נעשית על ידם, אז בהם האשמה ולא בי או ביוסף. בסדרכם עניינים – הן של עבודה הן אחרים – עליכם להביאם עד הגמר ולא להסתפק בחצאי מילים ולסמוך על זה ש"די לחכימא ברמיזא".

ולבסוף – בקשתי לחברים: המקרה הזה ודאי יתברר באיזה שהוא מוסד אם ב? או בוועדת-ביקורת, ולכן אבקש את החברים: עד שהמוסד הזה יוציא את את המסקנות להימנע לע"ע "מדברי רכילות והאשמות טפלות" הן כלפי צד זה או צד אחר. אלא תחכו בסבלנות ל"פסק-הדין" של המוסד שיחקור – אני בטוח את הדבר, ואז תוציאו גם אתם את מסקנותיכם הנכונות.

מנחם חקלאי (חתימה)